

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

Одељење у Крагујевцу

I-1 У 1694/19

Дана: 17.02.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Биљане Стојановић и Радмиле Симић, чланова већа, са судским саветником Ђорђем Ђорђевићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., село ..., кога заступа пуномоћник Бојана М. Јевтић, адвокат из Врњачке Бање, Немањина 8/Н, против тужене Војне поште 1097 Ниш, ради поништаја решења Уп-2 број 384-6/18 од 18.01.2019. године, у предмету признавања права на отпремнину, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, ставом I диспозитива, одбијена је као неоснована, жалба тужиоца, изјављена против решења Војне поште 3720 Краљево И бр. 4721-2 од 15.11.2018.године, којим је одбијен као неоснован захтев тужиоца за признавање права на отпремнину. Ставом II диспозитива, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова управног поступка, на име састава предметне жалбе.

У тужби, поднетој овом суду дана 04.02.2019.године, преко пуномоћника, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због повреде правила поступка,

погрешне примене материјалног права и нетачно утврђеног чињеничног стања. Наводи да су се оба управна органа бавила тиме због чега се тужилац разболео, цитирајући члан 88. став 2. Закона о Војсци Србије, свесно избегавајући да наведу да је тужилац, по одлуци надлежног органа ПИО остварио право на пензију из истог разлога због кога му је престала професионална војна служба. Указује да је ставом 3. решења Фонда ПИО број 182.1-1 02152/17 од 08.11.2017.године, којим је утврђено да је код тужиоца настао потпуни губитак радне способности, решено да ће се о праву тужиоца на инвалидску пензију одлучити посебним решењем, на основу чега је и донето решење Фонда ПИО број 182.5-1 00880/17 од 29.12.2017.године, којим је тужиоцу признато право на инвалидску пензију. Сматра да сходно члану 88. став 1. Закона о Војсци Србије, тужиоцу припада право на отпремнину због стицања права на пензију у складу са законом. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Тражи трошкове спора за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, као и судске таксе по одлуци суда.

У образложеном одговору на тужбу, тужени орган је навео да тужилац не испуњава услове за признавање права на отпремнину из члана 88. став 1. Закона о Војсци Србије, јер се тај став односи само на професионална војна лица (официре и подофицире) који су у сталном радном односу код Војске Србије, а не у радном односу по уговору (официри, подофицири и професионални војници по уговору). Поред тога, тужилац не испуњава ни услове за признавање права на отпремнину из става 2. истог члана Закона, јер му је служба престала због неспособности за професионалну службу, али која није настала услед професионалне болести или повреде на раду у току трајања уговореног рока. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Према стању у списима предмета, наредбом команданта 2. бригаде Копнене војске, П бр.20-1653 од 20.12.2017.године, тужиоцу је престала професионална војна служба због трајне неспособности за службу на основу одредбе члана 112. став 3. тачка 1) Закона о Војсци Србије, зато што је решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале за град Београд број 182.1-1 02125/117 од 08.11.2017.године, тужиоцу утврђен потпуни губитак способности за професионалну војну службу, као последица болести.

Према образложењу оспореног решења, правилно је првостепени орган одбио захтев тужиоца за признавање права на отпремнину, јер је тужиоцу престала професионална војна служба због трајне неспособности за рад, али не услед професионалне болести или повреде на раду у току трајања уговореног рока, што је основни услов за признавање предметног права сходно члану 88. став 2. Закона о Војсци Србије.

Одредбом члана 88. став 1. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“, бр. 116/07...36/18) прописано је да професионалном војном лицу коме престане служба у Војсци Србије због стицања права на пензију у складу са законом, припада отпремнина у висини петоструког износа бруто плате која би му припадала у последњем месецу пре престанка службе, а ставом 2. истог члана закона, прописано је да официру у радном односу на одређено време, подофициру у радном односу на одређено време и професионалном војнику коме престане служба у Војсци Србије због тога што су оглашени неспособним за дужност за коју су примљени на одређено време услед професионалне болести или повреде на раду у току трајања уговореног рока, или ако им служба у Војсци Србије престане због укидања формацијског места, припада отпремнина у висини до троструког износа бруто зараде која би им припадала у последњем месецу пре престанка службе, зависно од временаведеног у служби на одређено време, у складу са прописом који доноси министар одбране.

Одредбом члана 112. став 1. истог закона прописано је да официру у радном односу на одређено време, подофициру у радном односу на одређено време и професионалном војнику служба у Војсци Србије престаје истеком уговореног рока, а ставом 3. тачка 1) истог члана закона прописано је да лицу уз става 1. овог члана служба престаје и пре истека уговореног рока ако је на основу коначне оцено и мишљења надлежног органа здравствене службе утврђено да је трајно неспособно за службу у Војсци Србије или да је неспособно за дужност за коју је примљено у службу на одређено време.

По оцени Управног суда, како је у поступку који је претходио оспореном решењу, утврђено да је тужиоцу, десетару по уговору, престала професионална војна служба због трајне неспособности за службу, као и да исти није оглашен неспособним за дужност за коју је примљен на одређено време услед професионалне болести или повреде на раду, већ због болести, то је правилно тужени орган одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења од 15.11.2018. године, правилно налазећи да нису испуњени услови из члана 88. Закона о Војсци Србије, за признавање права на отпремнину. Такође је правилно тужени орган диспозитивом одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног поступку, јер је жалбу одбио, правилном применом одредбе члана 85. став 6. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС” број 18/16).

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да тужиоцу припада право на отпремнину у складу са чланом 88. став 1. Закона о Војсци Србије, због стицања права на пензију, али је нашао да овај навод није основан, с обзиром да из стања у списима, и то наредбе од 20.12.2017. године произлази да је тужиоцу престала служба у Војсци Србије због трајне неспособности за службу, а не због стицања права на пензију у складу са законом.

Са изложеног, како је Управни суд нашао да је закон повређен на штету тужиоца, то је, применом члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па тужиоцу, који није успео у спору, није досудио трошкове спора, као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 17.02.2021. године, I-1 У 1694/19

Записничар
Ђорђе Ђорђевић,с.р.

Председник већа- судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЈЈ